

изискватъ отъ васъ? Какви граждани ще бъдете безъ наука и изкуство!

И като каза това, учителътъ стана отъ мѣстото си, отиде до стѣната, па зе една пръчка. Всички се разтреперахме.

— Ела, Евфорионъ, каза учителътъ.

Евфорионъ стана и отиде при него.

— Дай ржка!

Ученикътъ си протегна ржката и получи по прѣститѣ си осемъ пръчки. Сетнѣ си захапа зачервѣнѣлата ржка и седна на мѣстото си.

— Ела Прою!

Приблжихъ се и протегнахъ ржка.

Едно, двѣ, три (Боже, страшно боли!), четире, петъ, шесть, седемъ (идѣше ми да ревна съ гласъ. Но това бѣ срамотно, защото имаше спартанчета, които много се смѣха на тѣзи, които плачатъ, кога ги биятъ). Осемъ, деветъ . . . е, слава богу, свърши се! Изтърпѣхъ! Не пролѣхъ нито една сълза! . . .

Наредиха се и другитѣ слѣдъ мене. Но тѣ, приятелитѣ, не можаха да изтърпятъ безъ плачъ. Азъ сега гледахъ, що ще направи единъ Евфорионовъ приятелъ. На първата пръчка си изкриви устата, на третата стана зеленъ като листо, на петата той заплака, на шестата почна да лелече до Бога На ви вамъ, присмѣхулници, мисля си азъ; не могатъ да изтърпятъ и шесть пръчки, а се голѣмѣятъ и подиграватъ другитѣ.

Така ядоха пръчката и другитѣ момчета, кой съ по-голѣмъ, кой съ по-малкъ куражъ. Най-сетнѣ всичко се свърши.

Това наказание, наложено на насъ отъ учителя, помня като днесъ, ме накара да си помисля: з а щ о